

Homilie Benedikta XVI. na nešporách, katedrála v León

Páni kardinálové,
Drazí bratři v biskupské službě,

Mám radost z toho, že se mohu s vámi všemi modlit v této katedrální bazilice v Leónu, zasvěcené Naší Paní Světla. Na krásném obraze, který je v tomto chrámu uctíván, drží Nejsvětější Panna v jedné ruce s nesmírnou něhou svého Syna a druhou vztahuje, aby poskytla útočiště hříšníkům. Takto církev odedávna hledí na Marii, kterou chválí za to, že nám dala Vykupitele a svěřuje se Jí, protože je Matkou, které nás svěřil její Boží Syn. Proto ji často vzýváme jako „naši naději“, neboť nám ukázala Ježíše a jednoduše, jako se vysvětluje doma těm nejmenším, sdělila nám divy, které Bůh učinil a činí pro lidstvo.

Rozhodující znamení těchto divů nám podává krátké čtení z dnešních nešpor. Obyvatelé Jeruzaléma a přední mužové, kteří nepoznali Krista, ale odsoudili jej k smrti, ve skutečnosti naplnili slova proroků (srov. Sk 13,27). Ano, zloba a nevědomost lidí není schopna překazit Boží plán spásy, vykoupení. Zlo nezmůže mnoho.

Další Boží div připomíná druhý Žalm, který jsme recitovali: „skálu mění v bažinu, křemen v prameny vod“ (Žl 113,8). Kámen, který by mohl být kamenem úrazu a pohoršení, se Ježíšovým vítězstvím nad smrtí mění v kámen nárožní: „Hospodinovým řízením se tak stalo, je to podivuhodné v našich očích“ (Žl 117,23). Neexistují tedy důvody, proč ustupovat před zpupností zla. Prosme Vzkříšeného Pána, aby ukázal svou moc v našich slabostech a nedostacích.

S velkou touhou jsem očekával toto setkání s vámi, pastýři církve Kristovy, která putuje v Mexiku a dalších zemích tohoto velkého kontinentu, a měl tak příležitost společně pohlédnout na Krista, který vám v těchto zemích se silnou katolickou tradicí svěřil drahocenné poslání zvěstovat evangelium. Nynější situace vašich diecézí představuje výzvy a obtíže, jejichž původ je velmi rozdílný. Avšak s vědomím, že Pán vstal z mrtvých, můžeme pokračovat s důvěrou a v přesvědčení, že zlo nemá v dějinách poslední slovo a že Bůh je schopen otevřít nové prostory pro naději, která neklame (srov. Řím 5,5).

Děkuji za srdečný pozdrav, který mi adresoval v úvodu arcibiskup Tlalnepantly, předseda Biskupské konference Mexika a Rady biskupských konferencí Latinské Ameriky. Vás, pastýře mnoha místních církví, prosím, abyste po návratu do svých sídel tlumočili věřícím hlubokou sympatii papeže, který nosí v srdci všechna jejich utrpení a očekávání.

Ve vašich tvářích spatřuji odraz starostí, jimiž jsou sužována stádce, která pasete, a v myslí se mi vybavují biskupské synody, na nichž účastníci aplaudují, když promluví ti, kteří svou službu konají v obzvláště bolestných situacích života a poslání církve. Toto gesto vyplývá z víry v Pána a vyjadřuje bratrství v apoštolské práci, jakož i vděčnost a obdiv k těm, kteří rozsévají evangelium mezi trny, které mají někdy formu pronásledování, jindy odmítání či pohrdání. Nechybějí ani starosti týkající se nedostatku prostředků i lidských zdrojů, nebo omezení, která jsou kladena svobodě církve při naplňování jejího poslání.

Petrův nástupce sdílí tyto pocity a děkuje za vaši trpělivou a pokornou pastorační péči. Nejste sami v těžkostech a nebudete sami ani v úspěších evangelizace. Všichni jsme spojeni v souženích i útěchách (srov. 2 Kor 1,5). Vězte, že máte zvláštní místo v modlitbě toho, který obdržel od Krista pověření utvrzovat své bratry ve víře (srov. Lk 22,31) a povzbuzovat je také v poslání usilovat o to, aby náš Pán Ježíš Kristus byl v těchto zemích stále více poznáván, milován a následován, a nedat se přitom zastrašit protivenstvími.

Katolická víra výjimečně poznamenala život, zvyky a dějiny tohoto kontinentu, kde si mnohé z jeho národů připomínají dvouleté výročí vlastní nezávislosti. Je to historická chvíle, v níž nadále září Kristovo jméno, které se zde objevilo úsilím významných a velkodušných misionářů, kteří jej šířili odvážně a moudře. Darovali Kristu všechno a ukázali, že člověk v Ném nachází svoji soudržnost a sílu nezbytnou k plnému životu a k vytváření společnosti hodné takového člověka, jakým jej chce mít jeho Stvořitel. Ideál nedávat přednost ničemu před Pánem a nechat Boží Slovo, aby proniklo ke všem za pomoci vlastních charakteristik a těch nejlepších tradic, představuje i nadále cennou orientaci pro pastýře dneška.

Iniciativy, které se uskuteční v rámci Roku víry, mají přivádět lidi ke Kristu, jehož milost jim umožní odložit okovy hříchu, který je zotročuje, a vykročit k autentické a odpovědné svobodě. K tomu má přispívat rovněž *Misión continental*, vyhlášená v Aparecidě, která v místních církvích Latinské Ameriky a Karibiku již přináší četné plody církevní obnovy. Patří mezi ně studium, šíření a rozjímání Písma svatého, které zvěstuje Boží lásku a naši spásu. V tomto smyslu vás vybízím, abyste nadále otevírali poklady evangelia a přetvářeli je na sílu naděje, svobody a spásy pro všechny lidi (srov. Řím 1,16). A buďte také věrnými svědky a interprety Slova vtěleného Syna, který žil, aby splnil Otcovu vůli, byl člověkem spolu s lidmi a věnoval se jim až k smrti.

Drazí bratři v biskupské službě, na horizontu pastorační a evangelizační, který se před námi otevírá, má hlavní důležitost velice pozorná péče o seminaristy, které je třeba povzbuzovat, aby nechtěli „znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného“ (1 Kor 2,2). Neméně zásadní je být nablízku kněžím, kterým nesmí chybět porozumění a povzbuzení jejich biskupa, a je-li třeba, pak také jeho otcovské napomenutí ohledně nevhodných postojů. Jsou to vaši první spolupracovníci ve svátostném kněžském společenství a máte jim projevat stálou a přednostní blízkost. Totéž je třeba říci o různých formách zasvěceného života, jejichž charismata je třeba si s vděčností vážit a provázet je v odpovědnosti a úctě k obdržení daru. Stále větší pozornost je třeba věnovat laikům, kteří jsou většinou zapojeni do katecheze, liturgické animace nebo charitativní a sociální činnosti. Jejich formace ve víře je rozhodující, aby bylo v dnešní společnosti evangelium přítomné a plodné. Nebylo by spravedlivé, aby si v církvi připadali jako bezvýznamní, když podle svého vlastního povolání vkládají do práce v ní velké oběti, které toto nasazení někdy vyžaduje. V tom všem je pro pastýře obzvláště důležité, aby vládnul duch společenství mezi kněžími, řeholníky a laiky, předcházelo se neplodným rozdělením, kritikám a škodlivému podezírání.

S těmito vroucími přáními vás vybízím, abyste byli jitřenkami, které ve dne v noci šíří Boží slávu, která je životem člověka. Buďte na straně těch, kteří jsou marginalizováni násilím, mocí či bohatstvím, jež ignoruje ty, jimž se nedostává téměř ničeho. Církev nemůže oddělovat chválu Boží od služby lidem. Jediný Bůh

Otec a Stvořitel nás učinil bratry: být člověkem znamená být bratrem a strážcem bližního. Na této cestě ve spojení s celým lidstvem musí církev oživit a aktualizovat to, čím byl Ježíš: Milosrdným Samaritánem, který přišel zdaleka a vstoupil do dějin lidí, pozvedl je a obětoval se, aby nás uzdravil.

Drazí bratři v biskupské službě, církev v Latinské Americe, která se častokrát sjednotila s Ježíšem Kristem v jeho utrpení, musí být i nadále semenem naděje a umožňovat všem, aby viděli, že se těmto zemím dostává bohatých plodů Zmrtvýchvstání.

Kéž Matka Boží, vzývaná jako Nejsvětější Matka Světla, rozptýlí temnoty našeho světa a osvítlí naši cestu, abychom mohli latinskoamerický lid s jeho námahami a nadějemi utvrzovat ve víře pevně, odvážně a s vírou v Toho, který může všechno a všechny miluje až do krajnosti.
Amen

Přeložil Milan Glaser